

NOIN 20 KYSYMYSTÄ

MINNA PARKKO:

"Yhdessä on hauska harrastaa!"

Teksti & kuvat LASSI PALO

Minna Parkko, 55, on syntynyt Kotkassa ja asunut Kouvolassa. Nykyään hän asuu perheineen Kuusankosken Niskalassa. Hän on tekstiili- ja muotialan ammatinopettaja ja kasvatustieteen tohtori ja toimii Kouvolan seudun ammattiopistossa Lean-muutosohjaajana ja opettajana.

Parkon poika **Mika Piipponen** halusi ampumaurheilukouluun vuonna 2010, jolloin hän oli 13-vuotias.

– Siitä lähtien olen ollut Kuusankosken Ampujien toiminnassa mukana. Vuonna 2014 aloitin KuusA:n ampumaurheilukoulun vastuullisena vetäjänä ja vuonna 2017 perustin Kilparyhmä Hurjan lahjakkaille kilpailutoimintaan suuntautuille nuorille. Valmentajana olen seuran päävalmentaja eli ainoa koulutettu seurassa, Parkko kertoo.

Kilparyhmä Hurja on voittanut vuodesta 2017 lähtien kaikkiaan 38 SM-mitalia.

PARKOLLA on kaksitoista valmennettavaa, joista kymmenen on kivääri- ja kaksi pistoolissa. Kilparyhmän urheilijat ovat nuoruusvaiheen erilaisissa lajitietotaito-vaiheissa olevia 10–22-vuotiaita tyttöjä ja poikia.

– He tulevat mainiosti toimeen keskenään. Harjoittelu organisoidaan ryhmänä, jossa urheilijoita eriytetään omien tavoitteidensa ja tarpeidensa mukaisesti. On hienoa saada valmentaa tällaisia kehitysmahdollisia nuoria!

Parkko on ampunut ”vähän” ilma- ja pienoiskiväärillä sekä ilma-pistoolilla ja ollut pääasiassa joukkueäydenmyksenä kilpailuissa.

– Sen verran olen ottanut tuntumaa, että tiedän, miten syke muuttuu, kun start-komento huudetaan. Koen kuitenkin olevani omimillani valmentajan roolissa.

1 Miten vuosi ampumaurheilun parissa on mennyt?

Se on kulunut pääasiassa Kilparyhmä Hurjen treeneissä kaksi kertaa viikossa läpi vuoden ja jonkun verran kisoja järjestellessä. Lisäksi olen ollut mukana kannustamassa ja jännittämässä kisoissa, ja aikaa on kulunut tietysti 3-tason valmentajakoulutuksessa.

2 Millaista on olla kivääriammunnan valmennustoiminnassa?

Mukavaahan se on, enhän muuten tekisi sitä. Teen yhteistyötä eri seurojen ja lajien valmentajien kanssa, sillä koen, että valmentajan ei ole hyvä toimia yksin – yhteistyössä on voimaa! Kilparyhmän huoltajat ovat myös mukana valmennuksessa vahvuksiensa mukaan.

Valmentajan roolini on paitsi antaa tietoa ja kannustaa, myös opettaa analysoimaan suoritusta. Urheilijat saavat itse vaikuttaa treenien kulkuun ja sisältöön rajojen puitteissa. Pidän valmennuspalaveria jokaisen kanssa ja teen vuosisuunnitelman. Käymme yhteisretkillä, pidämme leirejä koulun lomien aikana ja syömme kilpailumatkoilla yhdessä. Nämä ovat niitä seikkoja, joiden vuoksi yhdessä on hauska harrastaa ja jotka ovat saaneet kilparyhmän hitsautumaan yhteen.

3 Millaisia suunnitelmia sinulla on ampumaurheiluvuodelle?

Jatketaan normaaleja harjoituksia ja käydään koti- ja ulkomailla kilpailuissa porukalla. Kerrataan perusasioita valmistautumisesta, ampumapaikan rakentamisesta, ampumatekniikasta, laukauksen ohjelmasta ja omien suoritusten analysoimisesta kehittymisen kannalta. Minun tehtäväni on muistuttaa näistä asioista, johdatella ajattelua ja kannustaa tasapuolisesti.

Minna Parkko kuvattuna Kouvolan Tyrrin ampumaurheilukeskuksessa helteisellä elokuun viimeisellä viikolla.

4 Mitkä ovat ohjenuoriasi, kun valmentajana?

Jokainen saa kehittyä oman tahtiinsa ja omien tavoitteidensa mukaisesti.

5 Olet työelämässä mukana, ja perheessänne on muitakin ampumaurheilussa aktiivisesti mukana olevia. Miten tämä yhdistelmä käytännössä toimii?

Olen päivät töissä ja iltaisin valmennan urheilijoita, Mika on kilpaurheilija ja Kari järjestee kisoja ja on seuratoiminnassa mukana. Eräänlainen toisiaan tukeva kolmio siitä syntyy. Joskus ei puheenaikaa löydy kuin ampumaurheilusta. Käytännössä töistä on kiire valmentamaan ja loppuilta kotona jää lyhyeksi.

6 Miten olet kouluttautunut valmentajaksi?

Olen kouluttautunut Ampumaurheiluliiton koulutuksissa ampumakouluohjaajaksi sekä 1-, 2- ja 3-tason valmentajaksi. Tämän lisäksi olen kiväärin 1-tason tuomari ja pistoolin 2-tason tuomari.

7 Luonnehdi viimeisintä eli 3-tason valmentajakoulutusta?

Se on rakentunut hyvin ja järjestelmällisesti ja toteutetaan Suomessa ensimmäistä kertaa. Se on juuri sellaista koulutusta, jota olen odottanut. Se on koostunut tarkkuuslajien yhteisistä koulutuspäivistä ja lajipäivistä. Tehtävät ovat olleet työllistäviä mutta mielekkäitä, ja niiden kautta on siirtynyt paljon 3-tason valmentajakoulutuksen tietotaitoa käytäntöön. Urheilijoita voisi ottaa mukaan koulutustilanteisiin jo aiemmin, ja toivoisin psykkinä valmennusta aiemmille tasoille.

8 Mikä on ollut parasta antia ja miksi?

Valmentajakoulutuksen ehdottomasti paras juttu on ollut omat kehittämistehtävämme. Mari Backman-Hyrkkään kanssa suunnitelimme ja laadimme sähköisen ääni-, teksti- ja videoaineiston valmentajien käyttöön aiheesta ”Valmentaminen ja mentorointi”.

Samvv

Sen teimme siksi, koska itsellämme ei ole kilpaurheilijan uraa, ja siksi, että omat lapsemme ovat kilpaurheilijoita, ja heillä on paljon kokemuksia annettavanaan nuoremmille urheilijoille. Järjestimme kuviomme uusiksi niin, että syntyi laajempi yhteistyökolmio: valmentaja; mentori-huippu-urheilija ja aktori-nuori urheilija. Koen, että meillä valmentajaopiskelijoillakin voi olla jotain annettavaa Suomen ampumaurheilulle, eikä kaikki tieto tule ”kaatamalla” meille.

9 Miten ja kuinka paljon seuraat ampumaurheilua?

Katselen kansainvälisten kilpailujen finaaleja Mikan kanssa netistä, harrastan kilpailujen liveseurantaa ja käyn kilpailuissa paikan päällä, jolloin seuraan erilaisia ampumatyylejä niitä valokuvaten ja videoiden.

10 Millaisena näet ampumaurheilun ja etenkin kivääriammunnan kehityksen niin Suomessa kuin kansainvälisestikin?

Seuratason valmentajana pyritään nuorten urheilijoiden harrastuksen jatkuvuuteen. Toivoisin näille urheilijoille enemmän positiivista huomiota, sillä he tekevät sinnikkäästi työtä kehittymisensä eteen. Suomeen on viime vuosien aikana tullut enemmän kärkitason ampujia, mutta nuorissa on katoa. Nuoriin pitäisi satsata, jotta ampujia olisi jatkossakin.

11 Mitkä ovat kolme vahvinta ja kolme eniten kehitettävää asiaa suomalaisessa ampumaurheilussa?

Yksi vahvuus on se, että Suomessa on useampi ampumakeskus, joissa on hyvä järjestää kisoja, jotka ovat kehittyneet viihdyttäväksi tapahtumiksi. Valmentajien kesken on syntynyt luontevaa yhteistyötä järjestämällä leirejä ja valmennusta. Vahvuutena näen myös urheilijoiden hyvän yhteishengen. Kehitettävänä asiana näkisin, että nuoria ampujia pitäisi olla enemmän, eikä ”drop outeja” tulisi. Vähäisen määrän voi helposti havaita eri sarjojen osallistujamääräs-

tä. Lisäksi ammunta on kovin välineurheilua aseineen, luoteineen ja lisätarvikkeineen, eikä kaikilla urheilijoilla ole mahdollisuuksia saada huipputeknisimpiä välineitä ja testattuja luoteja kuin omalla tai sponsorirahalla. Kehitettävää on myös avoimen yhteistyön tekeminen seurojen kesken myös valmennusosaamisessa.

12 Millaisia ohjeita haluat antaa nuorelle, uraansa aloittelevalle urheiluampujalle?

Hakeudu ampumaseuraan, mene mukaan porukkaan ja harjoittele ahkerasti yhdessä muiden kanssa. Tarkkaile edistyneempiä ampujia – katsomallakin voi oppia! Sen jälkeen hanki valmentaja, joka auttaa sinua hoksaamaan itse, miten kehittyä. Lopulta huomaat, että alat saavuttaa tavoitteitasi.

13 Mikä sinua innostaa ja motivoi toimimaan ampumaurheilun parissa?

Valmennettavien suorituksen kehittymisen seuraaminen, sisukkuuden näkeminen, onnistumisesta yhdessä riemuitseminen, ilon ja innostuksen havaitseminen ja reilun pelin hengen noudattaminen.

14 Mikä on mielestäsi kiehtovin asia ampumaurheilussa?

Näin kasvatustieteilijänä tietysti nähdä urheilijoiden kasvu ja kehittyminen.

15 Miten vietät mieluiten oikeaa vapaa-aikaasi – eli kun voit vain olla?

Valokuvaan, teen käsitöitä, ompelen, piirtelen tai maalaan, mökkeilen ja lenkkeilen.

16 Tärkeintä nuorten urheilu- ja liikuntaharrastuksessa?

Että laji, seura, yhteisö ja valmennus koetaan mielekkääksi, jolloin ollaan valmiita tekemään suunnitelmallista työtä oman kehittymisen hyväksi. 🌟